

Oponentský posudek bakalářské práce Tomáše Hrubíše

Název – Z rodné hroudy

Tomáš se ve svých obrazech zaobírá tématem ženské figury, nahého obnaženého těla, který propojuje s reliéfní strukturální podmalbou vytvořenou směsí disperzního lepidla a hlíny. Haptický prvek podkladové plochy je zde propojen s realistickou iluzivní malbou, kdy se překrývají dvě i více figur. Vzniká tak paralelní mutace ženských aktů, která nás vede do nekonkrétního neurčitého prostoru, kdy máme pocit zastaveného času. Obraz nás může dostat do stavu iluze, kdy se nacházíme v časové kapse, kdy jedna figura vchází do druhé a zároveň může vycházet první z druhé. Pořadí vcházení a vycházení navíc můžeme propojovat včetně jejich zmnožení. Vzniká tak hybridní propojení, vzájemné prorůstání těl, případně těles, můžeme li tak bytosti pojmenovat? Figura, která vytváří svůj vlastní klon nemusí mít totožné DNA, proto může být subjekt zaměnitelný. Archaičnost zpracování, propojení podkladu a malby, dává obrazům mytologické vzezření. Nutí nás ptát se, zda znázorněné ženy na obrazech nejsou jen chiméry putující ve stínech spící paměti...? Žena – ženy zde znázorněné mají zástupnou formu matky, milenky nebo taky transmutujícího přízraku, pohybujícího se ve zmnožené fúzi těl, skrytých do podoby jediné bytosti, která sama o sobě je proměnlivá. Tyto vstupy a výstupy jednotlivých těl tvoří cyklicky nekonečný proud populačního řetězce, kdy samostatný subjekt je pouhou jednotkou v množině celku. Reliéfní struktury podmalby též evokují jakési sopečné vyvěřeliny, které odkazují na pramatku zemi, která je zde zastoupena ve své obnaženosti symbolikou ženy. Vyváženost celku dotváří podklad, který nám podsouvá zmnoženost významů. Celistvost vyvolaná úpravou podkladu, je jakýmsi připraveným polotovarem, který v nás může vyvolat pocit estetizace, která zároveň může ve svém opakování vyvolovat i určitou uniformitu celého souboru. Je otázkou zda rozvrstvení podkladu, jeho příprava – předpříprava pro malbu, nemohlo být ještě více disharmonické ve smyslu s propojením kompozice. Mám na mysli ještě více iracionální přístup než je v současném stavu, nebo naopak více racionální, kdy by podklad více koexistoval s malbou.

Navrhuji hodnocení – A

Ve Zlíně 9.6.2012, René Hábl